OPERA DIN VIENA LA SIBIU, ÎN T-SHIRTS ŞI BLUE-JEANS

(Costin Popa – 29 octombrie 2007)

Ziua nebună

După triumfala prezenţă în Bucureşti, la ediţia 2001 a Festivalului Internaţional „George Enescu", când a prezentat concertant opera **Salomeea** de Richard Strauss, ansamblul Operei de Stat din Viena a vizitat pentru a doua oară România în 21 octombrie, onorând titulatura de Capitală Culturală Europeană 2007 a municipiului Sibiu. A inclus în acest mod oraşul de pe malurile Cibinului printre cele 20 de metropole din Europa şi Asia care i-au avut ca oaspeţi pe prestigioşii artişti vienezi în ultimii şase ani. Propunând de fiecare dată, aproape exclusiv, lucrări de mare reprezentabilitate pentru ei – opusuri de Mozart şi Richard Strauss – soliştii, instrumentiştii, coriştii celebrului teatru s-au înfăţişat şi acum drept mesagerii unei calităţi stilistice greu de egalat la ora actuală în întreaga lume lirică, pe acest repertoriu.

Ioan HOLENDER şi Adrian IORGULESCU

Alegerea pentru Sibiu a fost **Nunta lui Figaro** mozartiană. Cu adevărat o **folle journée** şi la propriu, şi la figurat! Pentru că zăpada depusă în acea zi a împiedicat avioanele să aterizeze. Îndrumată la Timişoara, trupa s-a văzut îmbarcată în autocare şi, după o călătorie de cinci ore protejată de sirenele şi girofarurile poliţiei, a ajuns la destinaţia iniţială în jurul orei 21,30, concertul fiind programat la ora 19. Pentru a nu supune publicul la prelungirea aşteptării, artiştii au urcat direct pe podiumul Sălii Mari a Casei de Cultură a Sindicatelor, chiar în... costumele de călătorie. Directorul Operei de Stat vieneze, Ioan Holender, a subliniat într-o scurtă alocuţiune eforturile făcute pentru a fi prezenţi la Sibiu, dragostea şi respectul pentru melomanii locali. Ministrul Culturii şi Cultelor, Adrian Iorgulescu, a salutat prezenţa oaspeţilor.

Perfecţiune de stil

Fără îndoială, orchestra teatrului de pe Ring – să nu uităm că vorbim chiar despre filarmoniştii vienezi – impresionează de la primul sunet, de la primul acord, prin omogenitate şi frazare îngrijită, chiar dacă nu întotdeauna transparentă. Valoarea intrinsecă a instrumentiştilor se simte. Dirijorul Ulf Schirmer a condus cu maximă vivacitate, cu rigurozitate şi, când a abandonat bagheta spre a acompania recitativele la clavecin, a păstrat aceeaşi vervă suculentă, aceeaşi scânteiere indispensabilă derulării discursului mozartian.

Distribuţia a cuprins artişti obişnuiţi ai afişelor Operei din Viena, marea majoritate făcând parte şi din distribuţiile recentului turneu de mare succes din Asia (Shanghai, Seoul, Taipei, Kaohsiung, Singapore). Atunci, rolul Contesei a fost interpretat alternativ de cunoscutele Roxana Briban şi Cellia Costea iar în cel al lui Cherubino a apărut şi tânăra mezzosoprană Roxana Constantinescu, o voce de mare perspectivă, proaspătă solistă a ansamblului vienez.

Michaela Selinger, Ulf Schirmer, Adrian Erod

La Sibiu, toți cântăreții s-au remarcat prin omogenitate și prin perfecta integrare în concertul-spectacol. Da, **Nunta lui Figaro** nu numai că s-a cântat dar s-a și jucat (regia mișcării scenice, Richard Weinberger), cum spuneam, în T-shirt-uri, geci și blugi, dând o notă de inedit. Ca aspect, a semănat cu o repetiție generală fără costume de scenă. Să-i numesc aici, ordonând, pe Adrian Eröd (Contele Almaviva cu voce frumoasă și impecabilă linie de cânt), Ileana Tonca (Barbarina cristalină și cu remarcabilă frazare în cavatina **L'ho perduta, me meschina!**), Alexandra Reinprecht (Susanna mobilă și subtilă), Michaela Selinger (Cherubino), Wolfgang Bankl (Figaro cu voce sonoră dar cu destule durități în expresie), Sinéad Mulhern (Contesă timidă vocal), Walter Fink (glas impunător și prezență masivă în Bartolo, deși lustrul pe care l-a demonstrat în **Olandezul zburător**, acum mulți ani în Sala bucureșteană a Radiodifuziunii, s-a mai estompat), Aura Twarowska (Marcellina), Peter Jelosits (Basilio și Don Curzio), Marcus Pelz (Antonio). Formația Asociației Culturale a Corului Operei de Stat din Viena a contribuit cu bune rezultate la reușita concertului.

Deși era evident că oboseala și ora înaintată vor duce la unele tăieturi din partitură (câteva sunt frecvente chiar în condiții normale și mă refer în mod precis la ariile Marcellinei și lui Basilio din actul al IV-lea sau la unele părți de ansambluri), regretul meu se îndreaptă către renunțarea la mariile arii ale Contesei și Contelui din actul al III-lea. Stăpânul concertului, șeful de orchestră Ulf Schirmer, este aici principalul „vinovat". Personal mi-aș fi dorit să-l ascult pe excelentul Adrian Eröd în **Hai già vinta la causa!... Vedrò mentr'io sospiro**.

Așa a fost la Sibiu, în încheierea Galei de Operă care s-a desfășurat între 15 și 21 octombrie. Prezența vienezilor a încoronat o săptămână în care oaspeți au mai fost Academia Barocă Europeană din Ambronay (cu comedia muzicală **Carnavalul și Nebunia**) și Opera Națională București (cu două concerte de muzică sacră, coruri și arii celebre). Mi se părea potrivit ca editorii caietului-program să evidențieze chiar pe copertă participarea extraordinară a unui atât de ilustru ansamblu precum cel de pe Ring.